

ΑΡΙΘΜΟΣ: 1215/2013

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η'

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές
Παναγιώτη Κατσιρούμπα Πρόεδρο Εφετών, Άννα
Πελεκούδα, και Θεοδώρα Σακελλαρίου, Εισηγήτρια
Εφέτες και τη Γραμματέα Βικτώρια Χορτατσιάνη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του
στις 22 Φεβρουαρίου 2013 για να δικάσει την
υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΚΑΛΟΥΝΤΩΝ - ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ:

1] Της εδρεύουσας στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός
Αριστοτέλους αριθμ. 65, αστικής μη κερδοσκοπικής
εταιρίας υπό την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ
ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ»
και τον διακριτικό τίτλο GRAMMO, νομίμως
εκπροσωπούμενης, 2] Του εδρεύοντος στην Αθήνα, οδός
Σαπφούς αριθμ. 10, αστικού μη κερδοσκοπικού
συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης υπό την
επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ
ΣΥΝ.Π.Ε.», νομίμως εκπροσωπούμενου, και 3] Του
εδρεύοντος στην Αθήνα, οδός Πατησίων αριθμ. 130,
αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού

2 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

περιορισμένης ευθύνης υπό την επωνυμία "ΕΡΑΤΩ-
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», νομίμως
εκπροσωπούμενου, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον
πληρεξούσιο δικηγόρο τους Γεώργιο Μπαμπέτα (Δ.Σ.
Αθηνών), με δήλωση.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΚΛΗΣΗ - ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ -
ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της ετερόρρυθμης εταιρίας με την
επωνυμία

», που εδρεύει στο

που εκπροσωπείται

νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου
δικηγόρου της Παντελή Ραδίση (Α.Μ.2708).

ΔΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Οι ενάγοντες με αγωγή τους κατά της
εναγομένης προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο
Θεσσαλονίκης (αριθμός έκθεσης κατάθεσης 50186/5-
11-2007), ζήτησε ό,τι αναφέρει σ' αυτήν. Το
Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 1534/2012
οριστική απόφασή του με την οποία δέχθηκε εν μέρει
την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονέθηκε η
εναγομένη με την έφεσή της (αριθμός έκθεσης
κατάθεσης 1692/10-5-2012) ενώπιον του Δικαστηρίου
τούτου, για την οποία ορίστηκε δικάσιμος η 12-10-
2012 κατά την οποία η συζήτησή της ματαιώθηκε. Ήδη
η υπόθεση φέρεται για να συζητηθεί με κλήση των
εφεσιβλήτων -εναγομένων, ενώπιον του Δικαστηρίου

3 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

τούτου, (αριθμός έκθεσης κατάθεσης 3757/16-10-
2012.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά
την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά
της ο πληρεξούσιος δικηγόρος των καλούντων δεν
παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αλλά
κατέθεσε μονομερής δήλωση του άρθρου 242 του
Κ.Πολ.Δικ., όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 3 Ν.
1649/1986 και προκατέθεσε προτάσεις. Αντίθετα ο
πληρεξούσιος δικηγόρος της καθ'ης η κλήση
παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και
αναφέρθηκε στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσε.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

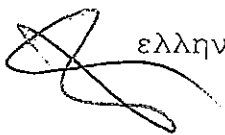
Νόμιμα φέρεται προς συζήτηση με τη με
αρ.3757/16-10-12 κλήση των καλούντων- εναγόντων -
εφεσιβλήτων η με αρ.1692/12 έφεση της εκκαλούσας-
εναγομένης κατά της 1534/12 οριστικής απόφασης του
Πολυμελούς Πρωτοδικείου που δίκασε
επί αγωγής των πρώτων κατ' αυτής, κατά την τακτική
διαδικασία, μετά τη ματαίωση της συζήτησης κατά τη
δικάσιμο της 12-10-12. Η ανωτέρω έφεση ασκήθηκε
νομότυπα και εμπρόθεσμα, εφόσον κανείς από τους
διαδίκους δεν επικαλείται επίδοση της εκκαλουμένης
και επομένως πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να

4 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

ερευνηθεί περαιτέρω το παραδεκτό και βάσιμο των
λόγων της.

Με την από 5-11-07 αγωγή τους κατά το
μέρος που αυτή μεταβιβάστηκε στο κατ' έφεση
δικαστήριο, οι ήδη εφεσίβλητοι εκθέτουν ότι είναι
οι μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην Ελλάδα νόμιμα
κατ' αρθρ. 54 Ν. 2121/1993 συνεστημένοι οργανισμοί
συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών
δικαιωμάτων και ειδικότερα ο πρώτος από αυτούς
έχει μέλη παραγωγούς-εταιρείες παραγωγής και
εμπορίας-υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο
δεύτερος μουσικούς και ο τρίτος τραγουδιστές -
ερμηνευτές, όπως τα μέλη τους κατονομάζονται στο
δικόγραφο αυτής, για τον μεν πρώτο ενάγοντα
ενδεικτικά και για τους λοιπούς ενάγοντες
αναλυτικά, καθώς και ότι τα μέλη τους έχουν
αναθέσει σ' αυτούς, με σχετικές συμβάσεις
ανάθεσης, τη διαχείριση και προστασία των
περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους, μεταξύ
δε των εξουσιών που τους έχουν μεταβιβαστεί από τα
μέλη τους περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο
καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών
φορέων ήχου της ενιαίας εύλογης αμοιβής που
προβλέπει η διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993
για τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου εντός της
ελληνικής επικράτειας του οποίου είναι νόμιμοι

ΕΣΤΡΑΦΗΚΕ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΑΣΗ

5 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

δικαιούχοι. Ότι, επιπλέον, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαιότητας που έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) που είναι μέλη των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, για τη μετάδοση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους, ενώ νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις ως άνω ενέργειες και πράξεις και με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992. Ότι ο πρώτος εξ αυτών νομιμοποιείται στις παραπάνω ενέργειες και δυνάμει συμβάσεων πλαισίου (matrix agreements), που έχουν συναφθεί μεταξύ των πολυεθνικών ομίλων EMI, UNIVERSAL, SONY BMG και WARNER, οι οποίες είναι δικαιούχοι του 90% του αλλοδαπού ρεπερτορίου που διανέμεται και μεταδίδεται στην Ελλάδα και των ελληνικών θυγατρικών τους εταιρειών, οι οποίες είναι μέλη του. Ότι οι ενάγοντες από κοινού κατάρτισαν τα αναφερόμενα αμοιβολόγια, που αφορούν τους χρήστες ραδιοφωνικούς σταθμούς, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης. Ότι η εναγομένη

6 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

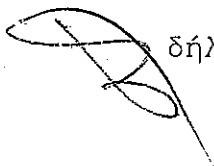
εταιρία εκμεταλλεύεται το ραδιοφωνικό σταθμό

, που εκπέμπει στη συχνότητα των
μεγακύκλων στην ευρύτερη περιοχή του νομού

, χαρακτηρίζεται ως μουσικός -
ψυχαγωγικός σταθμός και το πρόγραμμά του
καλύπτεται όλο το 24ωρο με μουσικό ρεπερτόριο σε
ποσοστό άνω των 80%, επικαλούμενοι ενδεικτικά τα
ονόματα ορισμένων συγκεκριμένων τραγουδιών
αλλοδαπών δικαιούχων τραγουδιστών και παραγωγών
υλικών φορέων ήχου, με αναφορά και των αλλοδαπών
οργανισμών διαχείρισης των οποίων είναι μέλη, που
μεταδόθηκαν μέσω της συχνότητας του ραδιοφωνικού

ΠΕΡΗΦΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

σταθμού της εναγομένης κατά το χρονικό διάστημα
από 1-1-2000 μέχρι 31-12-2002. Ότι στη χρήση του
μουσικού ρεπερτορίου στηρίζει τα έσοδά της η
εναγομένη, τα ακαθάριστα έσοδα της οποίας ανήλθαν,
το έτος 2000 σε 272.000.000 δρχ. ή 800.000,00
ευρώ, το έτος 2001 σε 289.637.500 δρχ. ή
850.000,00 ευρώ και το έτος 2002 σε 900.000,00
ευρώ, ωστόσο αρνείται να τους καταβάλει τη
δικαιούμενη εύλογη αμοιβή. Με βάση το ιστορικό
αυτό, παραιτούμενοι από το δικόγραφο της από 22-
12-2005 και υπ' αριθμ. κατάθεσης 53906/2005 αγωγής
που άσκησαν σε βάρος της εναγομένης ενώπιον αυτού
του Δικαστηρίου, ζητούν, ύστερα από περιορισμό, με
δήλωση του πληρεξουσίου τους δικηγόρου στο

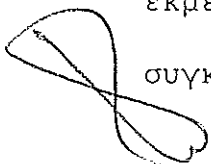

7 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του Εφετείου Θεσ/νίκης

ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής τους σε αναγνωριστικό: να αναγνωρισθεί το δικαίωμά τους για αξίωση της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993 και να καθορισθεί το ύψος της εύλογης αμοιβής σε ποσοστό 5% επί του συνόλου των ακαθαρίστων εσόδων της εναγομένης σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευθέν αμοιβολόγιό τους, να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη υποχρεούται να τους καταβάλει ενιαίως για τα έτη 2000, 2001 και 2002 το συνολικό ποσό των 127.500,00 ευρώ και ειδικότερα για το έτος 2000 το ποσό των 40.000,00 ευρώ, για το έτος 2001 το ποσό των 42.000,00 ευρώ και για το έτος 2002 το ποσό των 45.000,00 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της προγενέστερης από 22-12-2005 και υπ' αριθμ. κατάθεσης 53906/2005 αγωγής τους, και να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους παραδώσει καταλόγους των τραγουδιών που χρησιμοποίησε την εν λόγω περίοδο, προκειμένου να προβούν στη διανομή προς τους δικαιούχους. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε μερικά την αγωγή. Ήδη, η εναγομένη παραπονείται κατ' αυτής, για κακή ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων.

Με τις διατάξεις του ογδού
Κεφαλαίου (άρθρ. 46 επομ.) του Ν. 2121/1993
«πνευματική ιδιοκτησία συγγενικά δικαιώματα και
πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των
συγγενικών προς την πνευματική ιδιοκτησία,
δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες
(«εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που
σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη
έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δε μπορούν
όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα,
διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της
πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και
μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια
εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση
των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των
συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες
που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι,
σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ.1, 47
παρ.1 και 48 παρ. 1 του προαναφερομένου Ν.
2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες
που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί
υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των
προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη
γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και
εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή
συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΠΡΟΪΣΤΗΤΗΣ

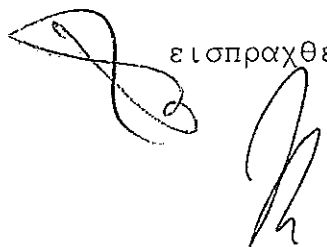
9 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

παρ. 1 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας (οι λέξεις «ή εικόνας ή ήχου και εικόνας» διεγράφησαν με την παρ. 6 του άρθρου 81 Ν. 3057/2002, ΦΕΚ Α 239/10.10.2002), που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσία στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με την ανωτέρω διάταξη του Ν. 2121/1993 είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών - εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του ανωτέρω άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι

10η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του
Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να
διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα
μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και
να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους
χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους,
εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών
κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού,
μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που
απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος
γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον
ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός της απαιτούμενης
αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των
άρθρων 55 παρ. 1β, 58 και 32 παρ. 1 του Ν.
2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των
ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των
ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που
πραγματοποιούνται από την επαγγελματική
δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και
προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν, όμως, η
βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι
πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα
μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που
απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο
είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να
εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

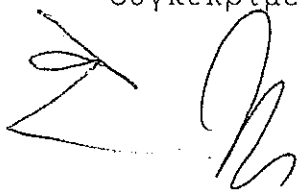
11η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση
διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών
συλλογικής διαχείρισης ως προς την εύλογη αμοιβή,
αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται
από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία
των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την
αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο (Εφθεσ
929/2010 ΝΟΜΟΣ, Εφθεσ 843/2010 ΝΟΜΟΣ, Εφθεσ
2187/2008 ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, σε σχέση με τα
κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε
περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον
προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων
των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα
ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν.
2121/1993 και Ν. 3057/2002), καθώς και οι οδηγίες
92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών
Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ
του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της
29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν
οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν
τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν
κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως, το Δικαστήριο
των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6-2-
2003 (Αρμ 2003.1699), αποφαινόμενο επί
προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad
det Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8

12η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

παρ. 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του
Συμβουλίου, που ανέκυψε στα πλαίσια δίκης μεταξύ
των διαδίκων SENA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση
των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος
ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης) με αντικείμενο τον
καθορισμό της εύλογης αμοιβής, της καταβλητέας
στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και
στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για τη ραδιοφωνική
ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων,
έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της
εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να
αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον
ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της
Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της οδηγίας
92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις
αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να
οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ
του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή
εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να
εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μετάδοσης
φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να
μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικά το εν λόγω
φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις», και,
πραιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής
αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της
συγκεκριμένης χρήσης, στα πλαίσια των οικονομικών

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΙΣΗΚΗΤΗΣ

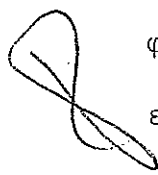

συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους της ευλόγου αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που διέπει το Ν. 2121/1993. Κριτήρια βάσει των οποίων το δικαστήριο μπορεί να προσδιορίζει το ύψος της εύλογης αμοιβής είναι ιδίως: α) ο βαθμός της συμβολής της χρήσης των υλικών φορέων ήχου στα έσοδα των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη συγκεκριμένη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση (έσοδα από διαφημίσεις, αριθμός των ακροατών ή δεκτών, έκταση της περιοχής λήψης, διάρκεια και αριθμός χρήσεων) β) έξοδα του ραδιοφωνικού σταθμού, αν στη θέση του μουσικού ρεπερτορίου το οποίο μεταδίδεται καθημερινά από τους υλικούς φορείς ήχου, απασχολούσε κατά την διάρκεια του προγράμματός του σε ζωντανή μετάδοση τραγουδιστές, ορχήστρα, μουσικούς κλπ. (Εφθεσ 843/2010 ΝΟΜΟΣ, Δ. Καλλινίκου Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, έκδοση β' (2005), σελ. 225 επ.). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, όπως η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου ίσχυε πριν την τροποποίησή της με

14η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

το άρθρο 46 του Ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010), τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίστηκε μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων και δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σ' αυτούς οι

ΕΩΡΡΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

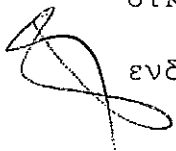

σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβάσει οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Άλλωστε, σύμφωνα με το εδάφιο β' του προαναφερόμενου άρθρου 55 του Ν. 2121/1993, το οποίο (εδάφιο), μετά την τροποποίηση του εν λόγω

16η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

άρθρου με το Ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010),
έχει πλέον καταστεί γ' εδάφιο, οι οργανισμοί
συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας
νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν,
δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο
όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να
διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που
τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους
(ημεδαπούς ή αλλοδαπούς), ενώ με την παρ. 3 του
άρθρου 55 του Ν. 2121/1993, ορίζεται ότι για τη
δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και
των δημιουργών που προστατεύονται από τον
οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας,
αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που
έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την
απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης
απαρίθμηση των έργων αυτών. Κατά συνέπεια, πρέπει
να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη
του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του Ν. 2121/1993
μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά,
αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την
αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το
ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των
οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο
δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της
ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών

ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

17η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου
αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική
αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική
αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων,
μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί
μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον
κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν τη
δικαστική προστασία των δικαιωμάτων του (βλ.
αναλυτικά ΕφΘεσ 929/2010 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 843/2010
ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 472/2009 ΝΟΜΟΣ, ΠολΠρΘεσ 41003/2009
ΝΟΜΟΣ). Ήδη με το άρθρο 46 παρ. 3 του Ν.
3905/2010, ο οποίος ισχύει από 23-12-2010 (ΦΕΚ Α'
219/23-12-2010), στην παράγραφο 2 του άρθρου 55 Ν.
2121/1993 προστέθηκαν, μετά το πρώτο εδάφιο που
προαναφέρθηκε, δύο νέα εδάφια ως εξής: «Εφόσον
Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης που λειτουργεί
με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού
ασκεί το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής
του άρθρου 49 παράγραφος 1 του παρόντος νόμου,
τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους
δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα
ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του
προηγούμενου εδαφίου υφίστανται περισσότεροι
οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για κάθε
κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον
τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους

18η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του Εφετείου Θεσ/νίκης

αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης». Με την δε παρ. 4 του άρθρου 46 του Ν. 3905/2010, στο τέλος της παρ. 4 του άρθρου 55 Ν. 2121/1993, η οποία ορίζει ότι «Αν αμφισβητηθεί από το δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, που περιεχόταν στη δήλωση της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου και στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη με βάση τη δήλωση αυτή, ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός οφείλει να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη και ιδίως να παρέμβει στη σχετική δίκη. Αν αποδειχθεί ότι το έργο δεν ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός εκτός από τις ποινικές ευθύνες οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο και η σχετική αγωγή εκδικάζεται κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών», προστέθηκε νέο εδάφιο, κατά το οποίο «η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση της υποχρεωτικής συλλογικής διαχείρισης του άρθρου 49 παρ. 1 του παρόντος νόμου». Επομένως, σύμφωνα με τις ανωτέρω νέες διατάξεις, καθίσταται πλέον σαφές ότι, όταν ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, είναι ο μόνος αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός συλλογικής διαχείρισης για την ίδια κατηγορία δικαιούχων και ασκεί ειδικά το δικαίωμα της

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΣΗΓΓΡΑΦΗΣ

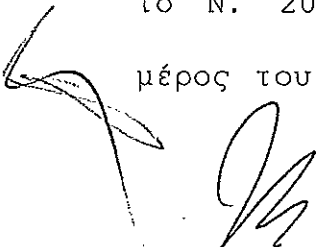

19η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

ενιαίας και εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1
Ν. 2121/1993, στο πλαίσιο της υποχρεωτικής
συλλογικής διαχείρισης, ήτοι δεδομένου ότι η
διαχείριση και η προστασία του συγγενικού
δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην
είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του
άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής,
ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε
οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δε μπορεί
να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν
λόγω δικαιώματος, και ενόψει του ότι το ύψος της
εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση
καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση
δε συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα
των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής
διαχείρισης, τεκμαίρεται ότι ο οργανισμός αυτός
εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους της
κατηγορίας του -ημεδαπούς και αλλοδαπούς -και όλα
ανεξαιρέτως τα έργα τους, χωρίς να απαιτείται
πλέον η σχετική δήλωση του α' εδαφίου, ενώ εάν
υφίστανται κι άλλοι οργανισμοί συλλογικής
διαχείρισης για την ίδια κατηγορία δικαιούχων, το
εν λόγω τεκμήριο ισχύει μόνον εφόσον τα δικαιώματα
ασκούνται από όλους τους αρμόδιους αυτούς
οργανισμούς από κοινού. Περαιτέρω, προκειμένου οι
οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να

διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνον
ελλήνων φορέων αλλά και αλλοδαπών, δικαιούνται,
σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, να
συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και
των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης
της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι
αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης
παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους
ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι
πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισης τους στην
Ελλάδα. Πλέον αυτού όμως, οι οργανισμοί συλλογικής
διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται
να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη,
διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που
δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους
ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών
δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί εκτελεστές,
μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί
υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού
ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή και με βάση τις
διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί
της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών
καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των
οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με
το Ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον αναπόσπαστο
μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή:

ΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΣΗΓΗΤΗΣ

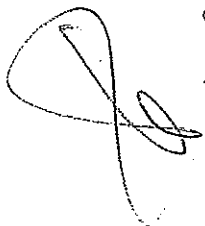
α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλ. τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα

22η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά
αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα
διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και
οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της
τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και
παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της
αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης
ασφαλώς και της Ελλάδας (Εφθεσ 929/2010 ΝΟΜΟΣ,
Εφθεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ).

Σύμφωνα και με όσα προαναφέρθηκαν, με
το προαναφερόμενο περιεχόμενο και αίτημα η αγωγή
είναι πλήρως ορισμένη, περιέχουσα τα προβλεπόμενα
από το άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ για το ορισμένο της
στοιχεία, ώστε να είναι σε θέση η μεν εναγομένη να
αμυνθεί, το δε δικαστήριο να τάξει της δέουσες
αποδείξεις, απορριπτομένων των περί του αντιθέτου
ισχυρισμών της τελευταίας, αφού στο δικόγραφο
αναφέρεται, σύμφωνα με τις διατάξεις του νέου
Ν.3905/10, ότι οι ενάγοντες είναι οι μόνοι
αντιπροσωπευτικοί για κάθε κατηγορία δικαιούχων,
οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών
δικαιωμάτων, που λειτουργούν με έγκριση του
Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και εκπροσωπούν
το σύνολο των ενδιαφερόμενων κατηγοριών δικαιούχων
συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και
των έργων αυτών, γίνεται δε και δειγματοληπτική

ΠΕΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΘΗΚΕ

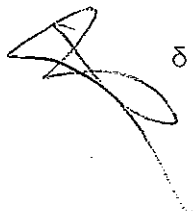
(ενδεικτική) αναφορά δικαιούχων και των
φωνογραφημάτων που τυγχάνουν προστασίας και
μεταδόθηκαν ραδιοφωνικά από αυτήν, κατά το ένδικο
χρονικό διάστημα. Η εναγομένη με σχετικό λόγο της
έφεσης της διατείνεται ότι το δικαίωμα των
εναγόντων ασκείται καταχρηστικά, διότι η αξιούμενη
αμοιβή σε ποσοστό 5% επί των ακαθαρίστων εσόδων
της είναι υπερβολική, αυθαίρετη και δυσανάλογη
προς τα καθαρά κέρδη της επιχείρησής της, προς την
αμοιβή που έχουν συμφωνήσει οι ενάγοντες με άλλους
ραδιοφωνικούς σταθμούς, προς το ποσοστό 2,2% επί
των εμπορικών εσόδων της, που καταβάλλει προς την
Α.Ε.Π.Ι. για τη χρήση του, υπέρτερου, πνευματικού
δικαιώματος των δημιουργών, καθώς και προς τα
ποσοστά επί των ακαθαρίστων διαφημιστικών εσόδων,
που καταβάλλουν προς τους ενάγοντες οι
αναφερόμενοι τηλεοπτικοί σταθμοί. πανελλαδικής
εμβέλειας για τη χρήση των συγγενικών δικαιωμάτων,
ότι επιπλέον με την καταβολή της αξιούμενης
αμοιβής τίθεται σε κίνδυνο η βιωσιμότητα της
επιχείρησής της, επιπλέον δε, καταχρηστικός
τυγχάνει και ο τρόπος της εν γένει κατάρτισης του
αμοιβολογίου εκ μέρους των εναγόντων. Τα ανωτέρω δε
συνιστούν νόμιμη εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένσταση
καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, καθώς η επίδικη
εύλογη αμοιβή, εφόσον προκύπτει διαφωνία μεταξύ

24η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των
χρηστών, καθορίζεται, όπως προαναφέρθηκε, τόσο
κατά τρόπο προσωρινό, όσο και κατά τρόπο οριστικό,
από το αντίστοιχα αρμόδιο προς τούτο δικαστήριο,
το οποίο, λαμβάνοντας υπ' όψη του τα
προαναφερθέντα στη μείζονα σκέψη αντικειμενικά
κριτήρια, καθορίζει το ποσό αυτής στο κατά την
κρίση του εύλογο και δίκαιο, για τη συγκεκριμένη
περίπτωση, ύψος, μη δεσμευόμενο από το
συντασσόμενο κάθε φορά από τους ενάγοντες κοινό
αμοιβολόγιό τους

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων
των μαρτύρων -ενός από κάθε διάδικη πλευρά- που
εξετάστηκαν κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι
οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την
εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του
πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και των νομίμως με
επίκληση προσκομιζομένων εγγράφων, μεταξύ των
οποίων και όσων ξενόγλωσσων προσκομίζονται σε
επίσημη μετάφραση, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε
προς άμεση απόδειξη είτε προς συναγωγή δικαστικών
τεκμηρίων, αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του
Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι
ενάγοντες είναι άστικοί μη κερδοσκοπικοί
αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής
διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων,

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΣΗΓΗΤΗΣ

25η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, μουσικοί και τραγουδιστές - ερμηνευτές, αντίστοιχα, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία δε των οργανισμών αυτών εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/1997) και φέρουσες αντίστοιχα, για τον καθένα από τους εν λόγω οργανισμούς, τους αριθμούς 11084/5-12-1997, 11083/5-12-1997 και 11089/5-12-1997, αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου, ελέγχει την αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Επιπρόσθετα, η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας [ΟΠΙ] κατ' άρθρ. 69 παρ.1,3 ν.2121/93. Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται, ενεργούντες στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών

συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς,
την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ. 1 του ίδιου
ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την
προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες
υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς)
είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των δευτέρου και
τρίτου των εναγόντων οργανισμών εκτέλεση ή και
ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί
φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από
παραγωγούς, μέλη του πρώτου των οργανισμών
αυτών. Οι ενάγοντες οργανισμοί, ως οι μόνοι
αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια
οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας
των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών
κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με
αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς
συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων
νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση,
είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης
αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς
τους ημεδαπούς αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών
δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές,
μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί
υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού
ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν των ως άνω
συμβάσεων αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες

ΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΣΗΓΗΤΗΣ

νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. άρθρο 5 παρ. 2

28η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

του Ν.2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα
σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να
καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η
Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το
ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά
προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως,
μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της
ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων
μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως
εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά
ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, την ταχεία και
οποσδήποτε την πριν από την πάροδο της
τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και
παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της
αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης
ασφαλώς και της Ελλάδας. (βλ. και από 4-2-08
έγγραφο της SONY BMC, που προσκομίζουν οι
ενάγοντες σχετικά με το χρόνο κυκλοφορίας στην
Ελλάδα συγκεκριμένων αμερικανικών δημιουργιών). Σε
κάθε περίπτωση, ήδη με το τεκμήριο που εισάγεται
μετά την τροποποίηση του άρθρου 55 παρ. 2 του Ν.
2121/1993 με το άρθρο 46 παρ. 3 του Ν. 3905/2010
(ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010), οι ενάγοντες, οι οποίοι
λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και
Τουρισμού και είναι οι μόνοι αντιπροσωπευτικοί
στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

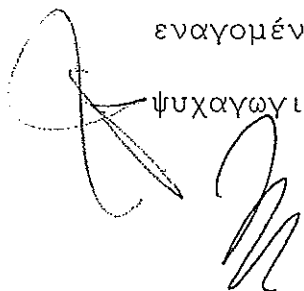

διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, για την άσκηση του ενδίκου δικαιώματος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του παρόντος νόμου, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπούν όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Περαιτέρω, οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς, ανάλογα με την έκταση της χρήσης, το αμοιβολόγιο δε αυτό γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «Τα Νέα», το «Έθνος» και «Η Ναυτεμπορική», εκ των οποίων η τελευταία είναι οικονομική, όπως επιτάσσει ο νόμος. Με βάση το αμοιβολόγιο αυτό, για ραδιοφωνικούς σταθμούς που μεταδίδουν από τη συχνότητά τους μουσική και τραγούδια σε ποσοστό μέχρι 20% του προγράμματός τους, το ποσοστό αμοιβής προσδιορίστηκε σε 1% επί των πάσης φύσεως (ακαθαρίστων) εσόδων τους, για τους σταθμούς που μεταδίδουν τα ανωτέρω σε ποσοστό από 21% έως 40% του προγράμματός τους, η αμοιβή

30η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

ορίστηκε σε 2% επί των εσόδων τους, για τους
σταθμούς με κάλυψη του προγράμματός τους κατά
ποσοστό 41% έως 60%, η αμοιβή προσδιορίστηκε σε 3%
επί των εσόδων τους, για τους σταθμούς με κάλυψη
προγράμματος κατά ποσοστό από 61% έως 80%, η
αμοιβή προσδιορίστηκε σε 4% επί των εσόδων τους
και τέλος για τους σταθμούς που χρησιμοποιούν τη
μουσική αυτή σε ποσοστό πάνω από 80% του
προγράμματός τους, η αμοιβή ορίστηκε σε ποσοστό 5%
επί των πάσης φύσεως εσόδων τους. Με βάση το
αμοιβολόγιο αυτό, πολλοί ραδιοφωνικοί σταθμοί
έχουν συνάψει, κατόπιν διαπραγματεύσεων, σχετικές
συμβάσεις με τους ενάγοντες, με ποσοστά αμοιβής
που κυμαίνονται από 1% έως 5% επί των εσόδων τους.
Η εναγομένη είναι ετερόρρυθμη εταιρία, ιδιοκτήτρια
του ραδιοφωνικού σταθμού με το διακριτικό τίτλο
«RSO», ο οποίος εκπέμπει στην ευρύτερη περιοχή της
Θεσσαλονίκης στη συχνότητά των 91,7 μεγακύκλων
(MHZ) επί 24ωρης βάσης και καθ' όλη τη διάρκεια
των ετών 2000, 2001 και 2002 μετέδιδε από τη
συχνότητά του καθημερινά αλλοδαπό μουσικό
ρεπερτόριο. Όπως αποδείχθηκε από την προσήκουσα
εκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των αποδεικτικών μέσων,
ο χαρακτήρας του ραδιοφωνικού σταθμού της
εναγομένης είναι κατά κύριο λόγο μουσικός -
ψυχαγωγικός, καθόσον, τουλάχιστον κατά το επίδικο

ΠΡΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

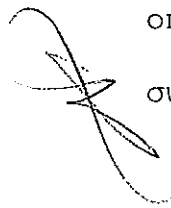

31η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

χρονικό διάστημα από 1-1-2000 έως 31-12-2002, το
ημερήσιο πρόγραμμα καλυπτόταν από ψυχαγωγικές
εκπομπές σχεδόν αποκλειστικά μουσικού
περιεχομένου, χωρίς να διαθέτει αμιγείς εκπομπές
λόγου. Μεταξύ των τραγουδιών παρεμβάλλονταν
διαφημιστικά μηνύματα, τηλεφωνική επικοινωνία με
ακροατές, καθώς και εκφωνήσεις ραδιοφωνικών
παραγωγών, με μετάδοση σχολίων ποικίλης ύλης,
ειδήσεων σχετικά με θέματα της καλλιτεχνικής
επικαιρότητας και πληροφοριών για τα νέα της
πόλης, οι οποίες συχνά επενδύονταν ομοίως από
μουσική υπόκρουση («μουσικό χαλί»). Στο ημερήσιο
πρόγραμμά της περιλαμβάνονταν κατά το ένδικο
χρονικό διάστημα και τετράωρη εκπομπή, από τις
16:00 έως τις 20:00, με ηχογραφημένα αποσπάσματα
από παλιές ραδιοφωνικές εκπομπές και παλιές
κινηματογραφικές ταινίες, καθώς και με ανάγνωση
αποκομμάτων παλαιών εφημερίδων, κατά τη διάρκεια
της οποίας ομοίως μεταδιδόταν μουσικό ρεπερτόριο,
ενώ στη συνέχεια και επί τρίωρο ακούγονται
«μουσικά διαμάντια». Επιπλέον, όλες τις ημέρες της
εβδομάδας κατά το ανωτέρω διάστημα, από τις 23.00
μμ. ως τις 2:00 π.μ. ακούγονταν ερωτικές
μπαλάντες όλων των εποχών, ενώ από τις 2:00 π.μ.
έως τις 6:00 π.μ, το πρόγραμμά της καλυπτόταν
αποκλειστικά από εκπομπές μετάδοσης μουσικής χωρίς

διακοπές. Τέλος, κατά τη διάρκεια όλου του
σαββατοκύριακου μεταδιδόταν από το σταθμό της
εναγομένης αποκλειστικά μουσική. (βλ. εβδομαδιαίο
πρόγραμμα, που σε φωτοτυπία από το διαδίκτυο οι
ενάγοντες επικαλούνται και προσκομίζουν). Με βάση
τα ανωτέρω αποδείχθηκε, ότι ποσοστό που ανερχόταν
έως 80% του χρόνου του ημερήσιου προγράμματός της
καλυπτόταν με ξένο μουσικό ρεπερτόριο. Η συνεχής
και καθημερινή χρήση των υλικών φορέων ήχου και η
μετάδοση των μουσικών έργων και τραγουδιών από την
παραπάνω συχνότητα του ραδιοφωνικού σταθμού της
εναγομένης κατά το επίδικό χρονικό διάστημα
αποτελούσε τη βάση ενός πλήρους και επιτυχημένου
ημερησίου προγράμματος, επί του οποίου στήριζε την
ακροαματικότητα του ο ως άνω σταθμός, η οποία
(ακροαματικότητα) ανερχόταν σε ποσοστό 5% μεταξύ
των ραδιοφώνων της Θεσσαλονίκης. Οι ενάγοντες
προσπάθησαν να διαπραγματευθούν με την εναγομένη
για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής τους, πλην
όμως η εναγομένη δεν ανταποκρίθηκε στην πρόσκλησή
τους και αρνήθηκε την καταβολή οποιουδήποτε ποσού,
ισχυριζόμενη, αλυσίτελώς κατά τα προαναφερόμενα,
ότι οι ενάγοντες δεν δικαιούνται αμοιβή για τη
χρήση του μουσικού ρεπερτορίου που μεταδίδει, το
οποίο είναι κυρίως αμερικανικό. Ενόψει αυτών,
συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση νόμιμος λόγος

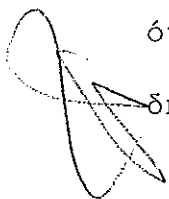
ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

οριστικού καθορισμού και καταβολής της ενιαίας και
εύλογης αμοιβής των εναγόντων για το αλλοδαπό
μουσικό ρεπερτόριο, που μετέδιδε η εναγομένη από
τη συχνότητα του ραδιοφωνικού σταθμού της, για το
χρονικό διάστημα από 1-1-2000 έως 31-12-2002. Ως
κριτήρια για τον υπολογισμό αυτής της αμοιβής
πρέπει να ληφθούν ιδίως η έκταση της γενομένης
χρήσης του ξένου ρεπερτορίου, η μείωση ή μη των
εσόδων των δημιουργών αυτού, η αύξηση ή μη της
ακροαματικότητας του σταθμού της εναγομένης, ο
περιορισμός ή η αύξηση των εξόδων της ή η μείωση
των εσόδων της από την ανωτέρω χρήση του.
Αποδείχθηκε, ότι η μετάδοση της εν λόγω μουσικής
από τον μουσικού χαρακτήρα ραδιοφωνικό σταθμό της
εναγομένης και μάλιστα κατά το παραπάνω ποσοστό
του χρόνου του μουσικού προγράμματος αυτού
συνέβαλε αναμφίβολα στη διατήρηση σε ικανοποιητικό
επίπεδο της ακροαματικότητάς του και συνακόλουθα
των εσόδων του σταθμού από της διαφημίσεις,
χορηγίες και επιχορηγίες, ενώ αντίστοιχα
σημειώθηκε πτώση στις πωλήσεις φωνογραφημάτων
(δίσκων κλπ.) των δημιουργών του μουσικού
ρεπερτορίου που χρησιμοποιεί αυτή, διότι λόγω της
συχνής μετάδοσης από τον ραδιοφωνικό σταθμό της
εναγομένης των έργων τους είναι φυσικό το κοινό να
αποτρέπεται από την αγορά δίσκων. Επίσης, είναι

προφανές ότι τα έξοδα του σταθμού της εναγομένης
θα ήταν πολύ μεγαλύτερα, αν στη θέση του μουσικού
ρεπερτορίου που, κατά την επίδικη περίοδο,
μετέδιδε καθημερινά από υλικούς φορείς ήχου,
απασχολούσε στη διάρκεια του προγράμματός της σε
ζωντανή μετάδοση τραγουδιστές και ορχήστρα. Για το
ίδιο χρονικό διάστημα η εναγομένη κατέβαλλε στην
Α.Ε.Π.Ι., ήτοι τον οργανισμό συλλογικής
διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων, ως αμοιβή για
τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου της, ποσοστό
2,2% επί των εμπορικών εσόδων της, ποσοστό που
ευρίσκεται σε λογική αναλογία με το παρακάτω
υπολογιζόμενο για τους τρεις ενάγοντες
οργανισμούς, -παρόλο που πρόκειται για εντελώς
διαφορετικά, ανόμοια, δικαιώματα με ξεχωριστό
αντικείμενο προστασίας - αφενός μεν λόγω του
μεγαλύτερου αριθμού των προσώπων, που κατά
κατηγορία οργανισμού αυτοί εκπροσωπούν, του
μεγαλύτερου χρονικού διαστήματος, που οι
τελευταίοι δικαιούνται να εισπράττουν από το
θάνατό τους και μετά δικαιώματα (εβδομηκονταετία
οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων σε σχέση
με την πενήκονταετία των δικαιούχων των
πνευματικών δικαιωμάτων) αλλά και του γεγονότος
ότι οι τελευταίοι με την εκτέλεση των έργων των
δημιουργών, προωθούν συντελώντας έτσι και στην

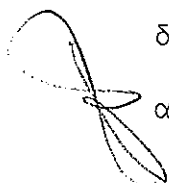
ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΙΣΗΓΩΤΗΣ

πραιτέρω διάδοση αυτών. Με βάση τα ανωτέρω, δε μπορεί να γίνει λόγος για καταχρηστικότητα του επικαλούμενου δικαιώματος των εναγόντων και παράβασης των διατάξεων του άρθρου 2 Ν. 703/77 «περί ελέγχου μονοπωλίων και ολιγοπωλίων και προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού», καθώς δεν παρατηρείται κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης αυτών στην αγορά, με αυθαίρετο προσδιορισμό εκ μέρους τους του αμοιβολογίου και επιβολή από μέρους τους άνισων όρων για ισοδύναμες παροχές, σε σχέση με τις καταβαλλόμενες εκ μέρους της εναγομένης προς την ΑΕΠΙ, αφού ο τελικός προσδιορισμός γίνεται λόγω προκύπτουσας διαφωνίας μεταξύ των ήδη διαδίκων από το δικαστήριο, το οποίο καθορίζει το ποσό της αμοιβής λαμβάνοντας υπόψη τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας αντικειμενικά κριτήρια, καθώς και τις προαναφερόμενες ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, χωρίς να δεσμεύεται από το συντασσόμενο από τους ενάγοντες κοινό αμοιβολόγιο. Λαμβανομένων υπόψη συνεπώς, όλων των ανωτέρω παραμέτρων, η εύλογη, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, αμοιβή των εναγόντων για τη μετάδοση από τον ραδιοφωνικό σταθμό της εναγομένης, κατά τα έτη 2000 έως 2002, του ξένου μουσικού ρεπερτορίου, σε ποσοστό επί του ημερήσιου προγράμματος που ανερχόταν έως 80%, ανέρχεται σε ποσοστό 4% επί των

πάσης φύσεως (ακαθαρίστων) εσόδων του σταθμού της.
Η εναγομένη δεν προσκομίζει οικονομικά στοιχεία
της επιχείρησής της για την οικονομική χρήση 2000,
ισχυριζόμενη ότι έλαβε χώρα φορολογική περαίωση
και έχει καταστρέψει τα αρχεία της, ενώ σύμφωνα με
τα προσκομιζόμενα από την ίδια αντίγραφα
μηχανογραφικών δελτίων οικονομικών στοιχείων
επιχειρήσεων και επιτηδευματιών των επίδικων ετών,
τα ακαθάριστα έσοδα της επιχείρησής της για το
έτος 2001 ανέρχονται σε 3.366.102 δραχμές, ήτοι
9.878,51 ευρώ και για το έτος 2002 σε 74.449,96
ευρώ. Από τα ίδια έγγραφα προκύπτει, ότι οι
δαπάνες και τα λειτουργικά έξοδα της εναγομένης
ήταν πολλαπλάσια των εσόδων, και συγκεκριμένα
ανέρχονταν για το έτος 2001 σε 10.007.299 δραχμές,
ήτοι 68.174,14 ευρώ, και για το έτος 2002 σε
250.730,95 ευρώ, με αποτέλεσμα να κλείνουν οι
αντίστοιχες εταιρικές χρήσεις με μεγάλες ζημίες
για την επιχείρηση. Τα έγγραφα όμως αυτά δε
δεσμεύουν το Δικαστήριο για τα αναγραφόμενα ποσά,
ούτε παρέχουν ασφαλή απόδειξη, εφόσον αφορούν
ανέλεγκτες χρήσεις. Ο μάρτυρας που κατέθεσε με
επιμέλεια της εναγομένης, ο οποίος ήταν συνεταίρος
στην εναγόμενη εταιρεία κατά το επίδικο χρονικό
διάστημα, κατέθεσε ότι οι ζημίες καλύπτονταν με
αύξηση του κεφαλαίου της εταιρείας από τους ίδιους

ΥΣΤΕΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

τους εταίρους της. Ο ισχυρισμός όμως αυτός απορριπτός ως ουσιαστικά βάσιμος κρίνεται καθώς εάν πράγματι ήταν αυτή η οικονομική κατάσταση της εναγομένης, η επιχείρησή της δε θα ήταν βιώσιμη, αντίθετα θα είχε αναγκαστεί να διακόψει τη λειτουργία της, παρά ταύτα αυτή συνεχίζει την ίδια δραστηριότητα έως και σήμερα επιτυχώς. Κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακαθάριστα έσοδα της εναγομένης, λαμβανομένων υπόψη των διδαγμάτων της κοινής πείρας και λογικής, του ύψους των δαπανών - εξόδων της εναγομένης για το επίδικο χρονικό διάστημα και των ποσών που κατέβαλε προς την Α.Ε.Π.Ι. για το ίδιο χρονικό διάστημα, ως οφειλόμενη αμοιβή για τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου της, τα οποία ποσά αντιστοιχούν σε ποσοστό 2,2% επί των εμπορικών εσόδων - κερδών της εναγομένης δεν υπολείπονταν του ποσού των 200.000,00 ευρώ για την εταιρική χρήση 2000, του ποσού των 250.000,00 ευρώ για την εταιρική χρήση 2001 και του ποσού των 300.000,00 ευρώ για την εταιρική χρήση 2002. Αντίθετα, οι ισχυρισμοί των εναγόντων ότι αυτά ανέρχονταν σε 800.000,00 ευρώ, 850.000,00 ευρώ και 900.000,00 ευρώ, αντίστοιχα, δεν αποδεικνύονται με βεβαιότητα από κανένα αποδεικτικό μέσο. Με βάση, επομένως, τα παραπάνω ποσά, το ποσό της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται

38η σελίδα της υπ' αριθμ. 1215/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσ/νίκης

οι ενάγοντες ανέρχεται σε $(200.000,00 \times 4\% =)$
8.000,00 ευρώ για το έτος 2000, σε $(250.000,00 \times$
4% =) 10.000,00 ευρώ για το έτος 2001 και σε
 $(300.000,00 \times 4\% =)$ 12.000,00 ευρώ για το έτος
2002, ήτοι συνολικά σε $(8.000,00 + 10.000,00 +$
12.000,00 =) 30.000,00 ευρώ. Σημειώνεται ότι το
παρόν αρμόδιο Δικαστήριο για τον καθορισμό της
εύλογης αμοιβής σε περίπτωση, όπως εν προκειμένω,
διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής
διαχείρισης και των χρηστών, λόγω μη επίτευξης
συμφωνίας μετά από διαπραγμάτευση, λαμβάνει υπόψη
του τα προαναφερθέντα αντικειμενικά κριτήρια,
ορίζει το ποσό αυτής στο κατά την κρίση του εύλογο
και δίκαιο για τη συγκεκριμένη περίπτωση ύψος μη
δεσμευόμενο από το συντασσόμενο κάθε φορά από τους
ενάγοντες κοινό αμοιβολόγιό τους (Δ.Καλλίνικου
Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα,
έκδοση β', παρ.184, σελ. 237 και παρ. 213, σελ. 279
και 280), με αποτέλεσμα να μη μπορεί να γίνει
λόγος για κατάχρηση εκ μέρους των εναγόντων της
δεσπόζουσας θέσης τους στην αγορά με τον μέσω του
συντασσόμενου μονομερώς αμοιβολογίου αυθαίρετο
προσδιορισμό του ύψους της αμοιβής τους, όπως
αβασίμως διατείνεται η εναγομένη με το εφετήριό
της. Περαιτέρω και επειδή αναγκαίο στοιχείο, για
την από τον καθένα από τους ενάγοντες διανομή της

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΙΣΗΡΗΤΗΣ

ως άνω εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους αυτής, συνιστούν οι κατάλογοι με τους τίτλους των έργων του αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε η εναγόμενη κατά την ένδικη χρονική περίοδο, πρέπει αυτή να υποχρεωθεί να παραδώσει στους ενάγοντες τους καταλόγους αυτούς, των οποίων έχει υποχρέωση παράδοσης, κατ' άρθρ.55 παρ.1περ.στ' και 56 παρ.4 του Ν.2121/93. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που με την εκκαλουμένη κατέληξε στην ίδια κρίση και καθόρισε την ενιαία εύλογη αμοιβή των εναγόντων σε ποσοστό 4% επί των συνολικών ακαθάριστων κατ' έτος εσόδων της εναγομένης και συγκεκριμένα στο συνολικό ποσό των τριάντα χιλιάδων ευρώ (30.000,00 €), αναγνώρισε δε ότι η εναγόμενη υποχρεούται να καταβάλει το ανωτέρω ποσό στους ενάγοντες, με το νόμιμο τόκο, ορθά το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε και όσα αντίθετα υποστηρίζει η εκκαλούσα με τους σχετικούς λόγους έφεσης, είναι ουσιαστικά αβάσιμα και απορριπτέα, όπως και η έφεση στο σύνολό της, η οποία πρέπει ως εκ τούτου να απορριφθεί. Τέλος, η τελευταία πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού (άρθρο 176 και 183 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και

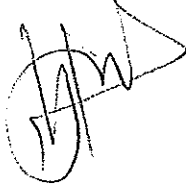
ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την έφεση από ουσιαστική
άποψη.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τα δικαστικά έξοδα των
εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού, ύψους εξακοσίων
(600) Ευρώ, σε βάρος της εκκαλούσας.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στη
στις 12 Απριλίου 2013, και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη
δημόσια συνεδρίαση του Δικαστηρίου στο ακροατήριό
του στις 5 Ιουνίου 2013.

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΤΙΣΗΓΩΤΗΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

